

دوو روژنامه چیرۆك

حهمه فەریق حەسەن

پیاویکی گەنمرهنگ

له دوو ریزه ماله سهرنجی ههچكامیانی نه بزواندکاتی پیکابیکی یه کتهنی پشتی به ده رگایه کی یه کدهریه وه ناو له چه ند هه ناسه یه کدا تفاقه کانیان له دوو ژووری ژیر زهمینکدا ساتارکرد. چۆن جوگه له کانی تیکه له یه کده بن ئاوها مندا له کانیشیان تیکه له به مندا لانی کۆلانه که بوون.

ئێواره وهخته، پیاویکی دهسته، گه نمرهنگی مهنگی په نجا ساله، به دوو تووره که ی نایلۆنه وه گه یشته سیله ی کۆلاه که. هه ربه گه یشتنی پیره گه مایکی بۆز خۆی لیدانووساندبوو. گه ماله دهستی به مره مپ کرد. ئه مجا به هه په چه پ شوینی که وت. گه مایکی یه خته ی گوپیروبوو. کاتی پیاوهمه نگه که له سه ر شانه وه دیقه تی دا دیتی گه ماله بۆز له گه ل گه فیندا که له کانی لێ ریچ ده کاته وه. ئه م خۆی لینه بان کرد. ئه ویش به دوریدا ده سووپایه وه و شاتاولی بۆ ده هینا. سه ر و پۆزه ی کروی و کلکی قووتی دیمه نیکی ناسازیان تیدابوو.

به تایبه ت له کۆلانیکی قیرتاوی شاردا پیره گه مایکی وه ها سه ر و پۆزه گررو دیمه نیکی ته واس ناسازی هه بوو. له وه دا بوو قه لی پیشه وه ریی پی ده گرت. له وه دا بوو لمۆزی بگاته قه یسانی پیلاره کانی و نه ده کیی. لیک له لالغاوه ی ده چۆراو ئه و کۆلانه ی پر له هه په چه پ کردبوو. به راده یه ک له باله خانه کانه وه هه په چه پ ده نگی ده دایه وه. پیاوه گه نمرنگه که میش میوانی نه بوو. چغه یه کیشی له دم ده رنه ده هات. بگره تا گه یشته ده رگای یه کتاکیه که ری و ره وتی خۆی نه گۆری.

کاتی له به ره ده رگاوه سهرنجی دا، چی بیانی؟! بیانی دوا به مای هه ردوو به ری کۆلانه که به وردو درشتیانه وه روژانه ته به ره ده رگاکیان. ته نیا ژن و مندا له کانی خۆی به ده ره وه نین. بیانی هه موو ده ر و دراوسی سهرنجی لای ئه م ده دن. سهرنجیک تیکه له له پرس و گومان و سه رسورمان.

«شتیکی نااسایی روویداوه، لیمان به دور بـ ئی الله ناخه وه ئه م هیوایه ی خواست ... لی رووی گه شایه وه کاتی ژنه که ی بیانی به روخساریکی ئاساییه وه ده رگای لیکرده وه. گه ماله بۆزیش کلکی کلافه کردو گه رایه وه سیله ی کۆلانه که.

دوای شپۆ له ده رگایاندا. ئه مبه ر و ئه وبه ری دراوسیکان دابارینه ژیرخانه که یانه وه. به پیوه ش جیگه نه ما بوه ستن. ئه وه ی ده هات ده یگوت: «به خیر بییت کاکای هونه رمه ندا!»

ناوه که شیان نه ده زانی. هه په سا .. «چۆنیان زانی هونه رمه ند؟!» لی له ناخه وه که یفخۆش بوو. لی ببوه مه راق، به لام نه شیده پرسی. دوا میوان برینپیچی گه رۆک بوو. ئه میش وه ک ئه وانی دی بۆ هه وارموباره کی هاتبوو. له کاتی ماله واییدا ژنی پیاوه ی گه نمرهنگ به شه رم و ژۆر له خۆکرده وه لی پرسی: «به راست چۆن وا زوو گه ره ک زانیان باوکی مندا له کان هونه رمه ند؟!»

برینپیچه که به دم زه رده خه نه وه، وه ک شتیکی به لگه نه ویست باس بکا، گوتی: «به گه ماله خوییدا ... ئه وسه گه ته نیا به هونه ردمه ند ده ویری!».

راپۆرت

ئەو، جاران سەرەوخوار و ئیستا سەرەوژوور راپۆرت بەرز دەکاتەو. ئەوسا و ئیستاش هەولم داوێ له گەلی دانەنیشم. نەدەبا قسەیهک بدۆزینم و بۆم تیچینن.

له چایخانه قوولە دووکه لاویه کهی ناوهندی شار، بهبی یارمهتی و خواستن هاته تهکمانهوه. من هیچم نه درکان. لی ئەوان له ههموو ئاشیکیان کرد ... بهدم ههلسانهوه وتم:

«سهرمایه، رهنکه بباری!»

ئەو ههركه گهیشته مالهوه، قنگه وتلوور و درێژ بوو. چهند جارێك ئەوسا وشهیهی «سهرمایه، رهنکه، بباری» شیکردهوه. پاشان ئەم راپۆرتیهی هونیهوه.

بابهت: نهینی و تایبته

روژ: ٤/٤/١٩٩٥

ژماره ی راپۆرت: ٣٣٣٣

ئەمڕۆ، کات ١١:٢٥ له چایخانهی شهعب، بهئاماده بوونی خۆم و ئەم دووکه سهی ناوی چواریان دهنووسم عمر مه عرووف احمد علی بهرزنجی و رهئووف ههسهن محمد خزری ی زماندرێژ. محمد فریق حسن کهریم معروف ی دژ به شوێرش و حیزب و حکومهته ساواکه مان ئەم شهکری شکاند:

«سهرمایه که، تف ههلهدی دهیبهستێ. ئەم نیوه پۆیه دادهکاته باران و لاسامهیه که ئەوسه ری دیار نه بی. تۆفانه کهی نووح پیغه مبه ر ههلهستیته وه. یه کهی بهیه کهی ئەندامانی سهرکردایه تی حیزب به رابه ری سهروکی گشتیه وه، ئاو دهیانبات و کهسی فریایان ناکه وی. گۆر بزر دهبن، ئیتر له دهست ئەم حیزبه – واته حیزمان – رزگارمان ده بی!»

جیگه ی گوته، ئەم لاساره، ههله پاسه، سهرسهخته، پهیتا پهیتا، نامه، ههواله کانی شار بۆ براجنیو فرۆشه کهی دهنیری. ئەگه ر ئەو نهینیری و بۆی نه رازینیته وه، خۆ حه مه سه عید ههسهن کهریم معروف ی دهمپیس، له ولاتی «سوید» فته تاح فالی پیی نیه؟! ... بهنده وهک ئەندامیکی دلسۆزی حیزب، پروام به و قسه یه نیه که ده لی:

«مه ر به پیی خۆی، بزنی به پیی خۆی» هه زار رحمهت له پێشانیان که فهرموویانه: «که شکیش برای درۆیه.»

خۆشبه ختانه، جیگه و ریگه و ناویشانی تهواوی ئەم به دهخته، واته: محمد فریق حسن کهریم معروف دهزانم. بۆیه ئاواته خوازم به سزای گهل و شوێرش بگه یین.

ئیتیر بۆ پێشه وه له ژیر ئالای حیزماندا.

مردن و سهرشۆری بۆ تابووری پێنجه م و هه موو ئەوانه ی له پاشمله گۆشتمان ده جوون.

نۆکه رتان

خۆمی کوری باوکی خۆم

